

nes, det er interessant at høre en, der virkelig har beskæftiget sig med problemets start og fortæller, hvordan det begyndte, og hvad det var, der skete. Jeg har selv syslet med det samme, og derfor synes jeg faktisk, det er rart, at man begynder at grave lidt til bunds.

Jeg vil så lige stille hr. Vesselbo det spørgsmål: Er han ikke enig med mig i, at det, man kunne kalde den egentlige ulykke – jeg er lige ved at sige det egentlige syndefald – sker, da gæstearbejdere i 1972 bliver gjort til indvandrere? Så vidt jeg har kunnet finde frem til, er det dels daværende formand for arbejdsmændene Anker Jørgensen, dels socialminister Erling Dinesen, der står bag. Er hr. Vesselbo ikke enig med mig i, at det, at man forvandler situationen fra at have gæstearbejdere til at have indvandrede, betyder, at man lukker op for en politik, der gør Danmark til et indvandrerland?

Kl. 14:06

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:06

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg vil svare på en sådan måde, at det, der er den store synd i den her sag, sådan set ikke er, at de bliver gjort til indvandrere. Det er ikke nødvendigvis den store synd. Det er, at de efter at have arbejdet i en årrække bliver arbejdsløse og derefter kommer til at sejle deres egen sø, fordi ingen egentlig interesserer sig for at få dem inddraget og integreret i det danske samfund. Det kommer til at ramme første generation og deres familier. Men katastrofen er, at vi op igennem 1990'erne kunne se, at det også kom til at gælde anden generation og tredje generation, som jo kom til at leve i en arbejdsløshedskultur, for den havde Socialdemokratiet som regeringsparti opbygget igennem 1970'erne, og de gentog det igen op igennem 1990'erne. Det er katastrofen, og hvis man kan tale om et syndefald, er det det, der er syndefaldet.

Kl. 14:07

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Søren Krarup.

Kl. 14:07

Søren Krarup (DF):

Nu vil jeg sige, at hr. Vesselbos svar jo går i en lidt anden retning end mit. Jeg vil for så vidt give ham ret i, at man, når man anskuer det, jeg er lige ved at sige rent socialt, godt kan tegne den linje og sige, at det var det katastrofale.

Men vil hr. Vesselbo ikke give mig ret i, at det, jeg kalder syndefaldet, består i, at Danmark for

første gang i sin historie pludselig bliver forvandlet til et indvandrerland? Vi har aldrig været et indvandrerland; det har været ganske små kontingenter, fortrinsvis af nært beslægtede, der er kommet til Danmark. Pludselig bliver Danmark på grund af ændringen i 1972 gjort til et indvandrerland. Det betyder en kvalitativ forandring af Danmarks situation og efter min mening en katastrofal forandring. Vil hr. Vesselbo ikke indrømme det?

Kl. 14:08

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:08

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg vil sige, at der i 2007 kom omkring 65.000 borgere til Danmark, og at størstedelen af dem kom for at arbejde. Det er jo langt over det antal, som kom i slutningen af 1960'erne og starten af 1970'erne.

Når hr. Søren Krarup taler om, at vi blev et indvandrerland, så er der sådan set ikke noget formelt, reelt eller politisk problem i, at der kommer folk til det her land. Sådan som jeg opfatter det, er problemet, at man ikke får de mennesker til at blive en del af det her samfund. De mennesker, der nu kommer til Danmark – de 65.000 – er for størstedelens vedkommende folk, der kommer for at arbejde, og det, man jo skulle have gjort dengang, var, at man skulle have fastholdt, at de mennesker skulle være i arbejde, og når de ikke var i arbejde, skulle man have fastholdt, at de skulle integreres, og at deres børn og familiemedlemmer skulle være en del af det danske samfund. Det er for mig katastrofen, at det ikke skete, og det er eftervirkningerne af det, vi lever med i øjeblikket.

Kl. 14:09

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 14:09

Morten Østergaard (RV):

Det er i virkeligheden en meget interessant diskussion, som hr. Eyvind Vesselbo og hr. Søren Krarup fører, for en af vores væsentligste anker mod det her regelsæt er jo det, det gør ved danske statsborgere, altså at en lang række mennesker går i det, vi kalder et kærlighedseksil i andre lande, fordi der ligesom ikke er plads til dem i deres eget hjemland. Vi har jo et kontingent af danskere, som opholder sig ikke så langt herfra på den anden side af Øresund, fordi de er blevet de facto landsforvist på baggrund af deres kærlighed til en udenlandsk ægtefælle.